

DE TWEELINGZUSTERS OF DE BELOFTE.

DE TWEELINGZUSTERS

OF

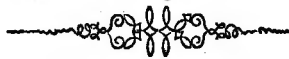
DE BELOFTE.

EEN VERHAAL

DOOR

E. GERDES.

MET EENE PLAAT.

GORINCHEM. — J. VAN HOEVE JR.

I.

DE BELOFTE OP HET STERFEBED.

„Gij kinderen! zijt uwen ouderen gehoorzaam in den Heere.”
Efese 6, vs. 1.

„Laat mij thans eenige oogenblikken alleen, — lieve man, — ik heb rust noodig. Ik wil de laatste uren, welke de Heer mij nog verleent, doorbrengen in gebed, — laat straks de kinderen bij mij komen, — ik wil van mijne lieve meisjes afscheid nemen, — en dan ben ik gereed, want ik ben het eigendom van Jezus, Hij heeft mij verlost, — ik weet, dat eer de zon daalt, ik bij Hem ben. Doch laat mij nu eenige oogenblikken alleen.”

Zij, die zoo sprak, wendde thans het hoofd naar de andere zijde, sloot de oogen en begaf zich in den geest tot den troon der genade.

De man, diep bedroefd als hij was, voldeed aan den wensch zijner stervende vrouw; hij nam de gordijnen van het rustbed bij de beide einden en na nog een langen blik op de stervende geslagen te hebben, sloeg hij ze te zamen, en verwijderde zich zoo zacht mogelijk naar den uitersten hoek der kamer, waar hij zich op eenen stoel nederzette en in diepe droefheid verzonken scheen.

Hij dacht aan vorige tijden, toen de moeder zijner kinderen nog eene bloeiende gezondheid genoot. Zij had hem voor tien jaren twee kinderen op een en denzelfden dag geschonken, en sedert dien tijd was de bloe harer wangen verdwenen; zij leed aan eene kwaal die de geneesheer onherstelbaar had verklaard, en thans lag zij op hare laatste spondd, dewijl zij iederen oogenblik den dood verbeidde.

Hij dacht aan de genoegens des huisselijken levens, die hij met haar gedeeld had. Hij had haar niet altijd zóó gekend, gelijk zij

zich in de laatste vier jaren geopenbaard had; want toen hij haar huwde, was zij eene vrouw, wier grootste lust het was de wereld te genieten, en die hem menigmaal had aangedreven zelfs des Zondags, wanneer anderen ter kerke gingen, de openbare gemakelikheden der stad te bezoeken. Maar voor ruim vier jaren was zij geheel anders geworden. Niet dat hare liefde jegens hem was verminderd, o neen, hij moest zelfs erkennen dat zij hem meer beminde dan vroeger. Maar die verandering was zóó plotseling geschied, dat hij in den beginne niet begreep dat zoo iets bij een mensch kon plaats grijpen. Van dit oogenblik harer verandering had zij een afkeer gekregen voor alles wat naar werelds genot zweemde, en dikwijls had hij opgemerkt hoe zij uren lang te bed lag en heete tranen vergoot. Wanneer hij haar dan vroeg, waarom zij toch zoo schreide, was haar antwoord:

„Lieve man, ik zal schreijen, tot dat de Heer mij mijne zonden vergeven heeft. Ik heb Hem zoo bedroefd, dat ik als eene Magdalena zoo lang Zijne voeten met mijne tranen zal besproeijen, tot ik uit Zijnen mond vernemen zal: „uwe zonden zijn u vergeven, ga heen in vrede.” Luk. 7, vs. 48, 50.

Hij kon zich van dezen haren toestand geen denkbeeld maken; hij meende dat zij eene brave vrouw en geene zoo groote zondares was; immers zij maakte zich aan geene uitspattingen schuldig. Daarom begreep hij haar niet. Die toestand veranderde evenwel. Op zekeren nacht, nadat zij weder langen tijd geweest had, en hij ook niet slapen kon, zette zij zich over eind en begon luide een lied te zingen. Hij rigtte zich op en vroeg haar wat dit beduidde, — maar zij sloeg van vreugde de handen in elkander, en riep uit: „Hij heeft mij verlost, Hij heeft mij verlost!” Sedert dien tijd helderde haar oog op, en naarmate het ligchaam, door de kwaal aangetast, minder werd, kon men in hare blikken eene ongekende blijdschap lezen. De vrengde keerde weder, maar eene vreugde die alleen ontstaat daar waar vrede is. Zij had den vrede gevonden, die alle verstand te boven gaat — en hij had het besef niet harén vrede te gevoelen.

Hij dacht na over hare moederlijke teederheid jegens de beide kinderen Maria en Martha. Het waren twee lieve meisjes, beide

's vaders oogappel en moeders lust. Toen zij naauwelijks lezen konden, had hare moeder haar op den schoot genomen, en lazen zij met haar elken dag een gedeelte uit Gods Woord. Dan sprak zij met de beide meisjes; verbaalde haar de onnaspeurlijke liefde Gods in de zending van Zijn Zoon tot zondaren, en wekte haar op, toch reeds vroeg te beginnen den Heer te zoeken, daar Hij nu nog te vinden is. Menigmaal des morgens en des avonds knielde zij met Maria en Martha neder, en bad voor de beide kinderen, of leerde haar een gebed, dat de kleine dan stamelend nazeiden. Hij was niet ongevoelig gebleven voor deze handelwijze zijner vrouw, maar hoewel hij gewoon was geworden haar in alles haren zin te geven, meende hij toch dat zij hierin iets te ver ging en van de kinderen jeugdige dweepsters maakte. Hij maakte haar daarop opmerkzaam, maar dan zag zij hem vriendelijk aan en zeide „lieve man, de Heer heeft tot mij gezegd: „voed uwe kinderen op in de leering en vermaning des Heeren.” Efes. 6, vers 4. En zou ik daarmede niet zoo vroeg mogelijk beginnen? Wie weet hoe kort ik nog bij Maria en Martha ben. O, hoe zou ik mij verblijden als zij beiden den Heere vreesden!”

Hij had er niets op geantwoord, maar in stilte de meisjes gadeslagen. Spoedig bleek het hem dat Maria bijna in alles hare moeder volgde. Op welk uur men ook met dit kind sprak, bijna altijd was het gereed om over den Heere Jezus te spreken. Het was zelfs gebeurd, dat de vader des avonds laat te huis komende, zijne beide kinderen, die reeds te bed lagen en sliepen, nog eenen nachtkus op de blozende wangen wilde drukken, dat dan Maria half slapende, op zijne vraag: „wat is wel het liefste dat gij wenscht?” antwoordde: „dat ik een kind van den Heere Jezus word,” terwijl Martha altijd naar speelgoed of mooie kleederen verlangde. Maria was ook het liefste aan moeders zijde. In hare ziekte vertroostte het kind haar zoo goed zij het slechts vermogt, en wanneer de Zondag aanbrak, en moeder zich geheel en alleen met de beide meisjes bezig hield, o dan was Maria zoo gelukkig, terwijl Martha er menigmaal verdrietig uitzag, en liever met hare poppen en poppenkleederen zich had bezig gehouden.

Zoo dacht hij, en de herinnering aan dit alles stemde zijn ge-

moed tot groote treurigheid, want daar lag nu zijne lieve huisvrouw op hare laatste sponde. Welligt nog weinige dagen — en zij zou hem verlaten; de kinderen zouden moederloos zijn; en hij zou den ledigen stoel moeten aanschouwen, waarop zij gezeten had, die hem menigmalen zulke genoegelijke uren verschaft had. Zoo dacht hij; en hij zag de beide meisjes aan, die daar voor hem zaten. Maria had haar gelaat in beide handen verborgen, en alleen dan, wanneer hare smart te groot voor haar scheen, bief zij het roodbekreten oog ten hemel, alsof zij van daar de hand verwachtte, die hare tranen zou willen droogen. Martha deelde ook in de smart, die zoowel haren vader, hare zuster als haar zelve tref; doch zij leed er niet zoo sterk onder als de laatste, wijl er tusschen haar en hare moeder niet die innige band bestond, welke de kinderen Gods alleen omsluit. Bij haar was het alleen smartelijk dat zij eene zorgzame moeder verloor; Maria's smart moest grooter zijn, wijl zij niet alleen eene moeder, maar ook het liefste haars harten dat zij op aarde bezat, eerlang missen zou. Martha had nog vele dingen, waaraan zij kon denken — Maria slechts één: hare moeder, die haar reeds vroeg aan Jezus voeten had geleid.

De zon neigde ten ondergang en wierp hare goudgele stralen tusschen de reten der gordijnen, die zooveel mogelijk de vensters verguldden. Daar vernam men eene zachte stem. De man stond op, ging naar de legerstede zijner vrouw en vroeg haar:

„Hebt gij mij geroepen, lieve?”

„Ja,” — was het antwoord, „laat de beide kinderen — bij mij komen. Ik — wil — afscheid van haar nemen.”

De vader wenkte de beide meisjes. Zachtjes naderde zij de sponde, als met eerbied, want de aanblik eener stervende moeder heeft altijd iets heiligs, vooral wanneer die moeder eene geloovige is.

„Maria,” zeide de moeder, „help mij een weinig, dat ik opzitten kan, — en u beiden nog eenmaal goed aanzie, eer ik sterf!”

Maria deed het, en Martha schikte de kussens op, zoodat de stervende half liggende, half zittende in staat was den drang haars harten te voldoen.

„Mijne kinderen,” zeide de moeder, — en zij hield een weinig

op, alsof de stem haar begeven wilde — „ ik heb zeer voor dit oogenblik gevreesd, — voor het oogenblik des afscheids — van u, — die ik zoo lief heb. Ik heb — den Heer gebeden — dat Hij mij kracht mogt schenken in dit — laatste uur. — Schreit zoo niet, kinderen, — want uwe tranen zouden mij weêrhouden kunnen de roepstem des Heeren te volgen; uwe tranen maken — mij het afscheid zwaar. Daarom — hoort wat uwe — stervende — moeder u nog toeroept. Gij lieve Martha, — gij zijt mijn lief kind — moeder heeft met u veel geduld gehad; gij waart dikwerf zeer krank — gansche nachten door heeft moeder u gedragen — in hare armen — en menigmalen heb ik bij uw wiegje gebeden, dat de Heere uw leven en gezondheid mogt schenken. Ik heb verhooring ontvangen — gij zijt beter geworden en zijt thans gezond — maar o, lieve Martha, moeders andere bede is nog niet — vervuld, — gij hebt den Heere Jezus nog niet lief — met geheel uw harte; gij bedenkt nog vele ijdelheden, — en volgt nog zoo gaarne uw bedorven hart; — ach, lieve Martha, als gij wist — hoe zwaar het moeder valt van u te scheiden, — want zij weet niet of zij u wel zal wederzien, — gij hebt het toch menigmalen van moeder gehoord, — dat alleen zij, — die een nieuw — een wedergeboren hart hebben — bij Jezus zullen komen — en gij zijt nog niet wedergeboren. Och, Martha — moeten wij hier van elkander afscheid nemen, zonder elkander ooit weder te zien?”

De moeder moest een oogenblik rusten. Een traan rolde langs haar ingevallen en verbleekt gelaat, en de hand loslatende, die Maria omsloten hield, wischte zij zich dien af. Zij verzocht eene verkwikking, en toen Maria haar deze toegereikt had, vervolgde zij:

„ Daarom Martha, — als gij uwe moeder liefhebt, moet gij ook Jezus liefhebben, want moeder gaat waar Jezus is, en als gij nu gaarne wilt komen — waar moeder heengaat, moet gij uw hart aan Jezus geven. Gij moet geen lust — meer hebben, in de dingen dezer aarde; gij moet de zonde haten — en vlieden, — gij moet leeren inzien dat gij verloren — voor eeuwig verloren zijt, wanneer gij Jezus niet dient. Hij is gewillig u zalig te maken — Hij biedt u Zijne genade — Zijnen hemel aan — Hij roept u. — Ach, Martha zult gij Hem niet volgen?”

En wederom zweeg zij eenige oogenblikken.

„Geef mij de hand, mijn kind, — moeder wil u eene belofte afnemen, — maar, denk dat gij in tegenwoordigheid Gods zijt — Hij ziet en hoort u — bedenk dat datgene wat gij belooft — gij aan eene stervende moeder belooft. Wilt gij beginnen *nu* den Heere Jezus te zoeken? Wilt gij —”

Hare stem begaf haar — zij zonk achter over in de kussens.

„O, moeder — o lieve moeder!” riep Martha uit, en stortte zich over de stervende henen — o moeder, ik zal doen wat gij vraagt.”

Het duurde geruimen tijd, eer de moeder hare laatste krachten verzamelen konde, doch deze woorden harer dochter bragten haar als het ware nieuw leven bij. Zij rigtte zich weder op en zeide:

„Gij zult het doen, zegt ge — met Gods hulp, — lief kind — gij vermoogt alles door Jezus. Bid den Heer — en Hij zal u verhooren.”

„En gij — lieve Maria — ook van u kost het mij veel te moeten scheiden, — maar wij zien elkander zeker niet voor het laatst. — O, lieve, houd vast aan den Heere Jezus — denk in alles wat gij doet aan Hem, en leef met de gedachte dat Hij u ziet. — En nu, knielt beide neder — moeder wil u zegenen.”

De beide meisjes knieldén neder, en de moeder hare beide handen uitstreckende, zeide:

„De Heere — zegene u — Hij doe Zijn vriendelijk aanschijn over u lichten — en geve U Zijnen vrede — voor tijd — en eeuwigheid, Amen.”

De beide meisjes lagen nog nedergeknield; de tranen stroomden langs hare wangen en belettenden haar het brekende oog der moeder te aanschouwen. Doch de vader had het waargenomen, en zijne stervende vrouw omvattende, legde hij haar zachtkens in de kussens neder.

Een uur later stonden vader en dochters voor het ligchaam van haar, wier ziel opgevaren was tot haren Heiland.

II.

DE STRIJD.

„Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt.“
1 Tim. 6 vs. 12.

Twee jaren later was deze zelfde kamer getuige van een ander tooneel. De vader der tweelingzusters was weder hertrouwd. Hij had het noodig en raadzaam geoordeeld naar eene andere vrouw om te zien, die zich met de zorg voor de opvoeding zijner beide kinderen zou belasten, wijl hij door zijne veelvuldige bezigheden het grootste gedeelte van den dag van huis moest zijn en dus minder op zijne kinderen kon letten. Ongelukkig genoeg, zoo voor hem als voor de beide meisjes, was het voorwerp van 's vaders keuze niet de beste. Zijne vrouw bezat wel beminnelijke eigenschappen; zij was vriendelijk en gezellig, had eene goede opvoeding genoten en haar verstand verrijkt met vele nuttige zaken, — maar het was de vrouw niet, die Martha kon ondersteunen in het nakomen harer belofte, noch Maria voorgaan en opbouwen in het geloof door de liefde werkzaam. Zij was eene vrouw, die de wereld diende, en daarbij meende zeer godsdienstig te kunnen zijn. Zij zou, bij voorbeeld, Zondags morgens nooit eene kerkbeurt overslaan, en nu en dan wanneer een vreemde prediker het Evangelie verkondigde, ging zij zelfs tweemalen kerkwaarts. Doch wanneer zij hare godsdienst, gelijk zij het noemde, gehouden had, dan kon zij ook wel de genoegens najaagen, welke de wereld aanbood. Die arme vrouw! Zij vergat wat er geschreven staat: „Den Heere, uwen God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.“ Matth. 4 vs. 10. „Gij kunt God niet dienen en den Mammon.“ Luk. 16 vs. 13. Zij hinkte derhalve op twee gedachten, want wie God wil dienen, moet Hem van ganscher harte en van ganscher ziele, met een volkomen en gewillig hart dienen. Hij moet zijn leven stellen naar den wille Gods. En het is immers niet Gods wil dat de mensch zijn hart schenkt aan andere dingen dan aan Zijne dienst!

Maria had met groote droefheid hare stiefmoeder gade geslagen. Ach, welk een onderscheid tusschen deze en hare lieve vrome afgestorven moeder! Met deze moeder kon zij wel eens over den Heer spreken, maar zoodra zij sprak van wedergeboorte, van afsterving des onden menschen, dan trok de moeder de schouders op, en zeide: „zulke zaken zijn veel te hoog voor u, — ook moet gij niet alles zoo opnemen, als er in den Bijbel staat.” Maria deelde dan mede dat hare moeder dit haar anders geleerd had, en dat zij meermaalen gelezen had dat „zonder wedergeboorte niemand het koningrijk Gods zien zal.” Joh. 3, vs. 3.

Dat hare stiefmoeder dit voor onbegrijpelijk verklaarde, is wel te verstaan, want: „de natuurlijke mensch begrijpt de dingen Gods niet.” 1 Cor. 2, vs. 14.

Martha vond hare stiefmoeder allerliefst. Hing zij vroeger minder aan hare regte moeder; — deze beminde zij met geheel haar harte. Hare stiefmoeder had slechts een woord te spreken en Martha deed alles terstond. Vooral trof zij het dat hare stiefmoeder eene regte huishoudster was. Den ganschen dag koken en braden, het huis schoonhouden, huisselijke zaken verrigten, — zie, dat was alles naar Martha's zin; ja, als het huis onderste boven ging, in schoonmakenstijd bij voorbeeld, dan was Martha het gelukkigste kind; dan gunde zij zich niet een oogenblik rust om te eten of te drinken, en hoewel zij anders met Maria in het eene of andere boek las, zoodra de drukte kwam, vergat zij het éénige noodige, omdat zij meer lust had in de dingen der wereld dan in de dingen Gods.

Op zekeren namiddag zaten de beide dertienjarige meisjes bij elkander. Martha breide en Maria haakte een mutsje, terwijl zij daarbij over verschillende zaken spraken. „Zeg mij eens, Maria,” zeide Martha, „hoe vindt gij tante Da, de zuster van onze tweede moeder?”

„Ik ken onze nieuwe tante nog niet genoeg, Martha. Mij dunkt zij is zeer vriendelijk en houdt veel van u.”

„O, Maria, — ik geloof dat zij de beste vrouw van de wereld is. Alles doet zij om ons plezier te verschaffen. Ik weet zeker dat wij met st. Nicolaas veel van haar krijgen.”

„Ja, Martha, ik houd het er voor, dat tante Da ons gaarne een plezier doet, maar er is een onderscheid tusschen plezier en

plezier, even als er een verschil is tusschen boeken en boeken. Haar grootste genoegen is als zij vele kinderen kan uitnoodigen; dan laat zij een dansmeester komen, en den geheelen avond wordt er dan op den klank eener viool gesprongen. Wanneer zij ons boekjes schenkt, dan kunnen wij er van verzekerd zijn, dat het allerlei komedie stukjes en vertellingen zijn, vol ijdele dingen. Ik kan u niet zeggen, lieve Martha, hoezeer mij dit alles tegenstaat. Ik misken tante's goede bedoelingen niet, maar ik zou het toch beter vinden als het anders ware."

"Hoe kunt gij toch zoo spreken, Maria?" Ik vind dit zeer on dankbaar van u. Mij dunkt dat tante Da zeer te prijzen is."

"Het doet mij leed voor u, lieve Martha, dat ik dit niet zokan en mag doen, gelijk gij. Ik erken dat tante Da zeer lief is, maar ik mogt wel wenschen dat tante Da andere gezegens voor ons koos. Mijn grootste genoegen toch is op een gezelschap te zijn, waar de Heere Jezus het onderwerp der gesprekken is. Mijne liefste boeken zijn dezulken, waarin ons de weg der zaligheid duidelijk voorgesteld wordt."

"Maar, Maria, zulke gezelschappen zouden mij spoedig vervelen, en zulke boeken zou ik niet gaarne altijd lezen willen."

"Dat komt, lieve Martha, wijl gij de lessen en vermaningen niet volgt van onzen Zaligmaker. Luister eens, en ik zal u de twee verzen voorlezen, welke ik dezen morgen stil voor mij zelve nalas."

En eer Martha er iets tegen inbrengen konde, haalde zij haar Nieuw Testamentje te voorschijn en las: „Al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat regtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zoo er eenige dengd is, en zoo er eenige lof is, bedenkt dat zelve; hetgeen gij ook geleerd, en ontvangen, en gehoord, en in mij gezien hebt, doet dat; en de God des vredes zal met u zijn." (Filip. 4 vs. 8, 9.) Hieruit ziet gij dus, lieve Martha, dat men zulke gezelschappen moet bezoeken waar liefelijke woorden des Evangeliums gesproken worden, waar de muziek klinkt tot eere Gods, en dat men zulke zamenkomsten moet vermijden waar menschen vergaderen, die roekeloos met God en godsdienst spotten."

"Maar Maria, tante Da doet dat niet. Laatst was ik nog bij haar op den verjaardag van nicht Margo; en eer wij iets nuttigden,

zeide tante Da dat wij bidden moesten. Dus spotte tante Da niet met God en Zijne dienst."

"Doch wat deedt gij vijf minuten later?"

"O, toen wij aan het poffertjes bakken zouden gaan, liet tante Da de poppenkast komen. Maar dit is immers zoo kwaad niet?"

"Neen, de poppenkast is zoo kwaad niet, — maar de liedjes die er bij gezongen worden. Zijn dat liederen ter eere Gods? Is het niet met God en godsdienst spotten, wanneer men het eene oogenblik den Heere bidt om Zijnen zegen, en in het andere Hem vergeet, en dingen doet, gaarne ziet en hoort, die niet tot Zijne eer uitloopen."

"Maria!"

"Ja, lieve zus. Het spijt mij dat ik zoo tot u moet spreken. Doch ik kan en mag niet anders. Wanneer ik, in een eenzaam uurtje, alleen met mijne gedachten zit, dan denk ik aan het sterfbed onzer lieve vrome moeder. Dan klinken mij hare laatste woorden nog in de ooren: „o lieve, houdt vast aan den Heere Jezus, — denk in alles wat gij doet aan Hem, en leef met de gedachte dat Hij u ziet."

"En daarbij herinner ik mij....."

"O, Maria, houd op," viel Martha hare zuster in de rede, „ik weet wat gij zeggen wilt. Gij herinnert u mijne belofte."

"Ja, lieve Martha, dat is zoo. Ik zie mijne moeder op haar sterfbed, vol vreeze dat zij u nimmer weder zal zien. Want in den hemel komen alleen zij, die den Heere Jezus toebehooren en Hem met hun gansche harte dienen. Ik hoor hare laatste woorden: „o Martha, wilt gij nu beginnen den Heere Jezus te zoeken? Wilt gij?" Het waren de woorden onzer stervende moeder. En wat antwoorddet gij? „Lieve moeder, ik zal doen wat gij verlangt." Och, Martha, gij hebt uwe belofte nog niet vervuld! Uw hart is nog te veel gehecht aan aardsche genoegens. Gij bedenkt niet de dingen, die boven zijn....."

Maria wilde voortgaan, maar werd hierin verhinderd, want hare stiefmoeder kwam de kamer binnen.

"Zoo, meisjes," zeide zij met eene vriendelijke en lagchende stem, terwijl zij een briefje hoog in de hand hield, „hier is wat voor u beide. Raadt eens van wien dit briefje is? Doch gij kunt het niet raden, en daarom zal ik het u maar zeggen: het is eene uitnoodi-

ging van tante Da voor u beiden, om morgen avond met haar naar de komedie te gaan. Maar wat is het, hoe ziet gij er zoo neerslagtig uit? Wat hapert er aan, Maria? Er zijn tranen in uwe oogen."

"Ik — dacht aan mijne —"

"O, ik weet het reeds, kind," zeide de stiefmoeder half bits, half vriendelijk, — "gij dacht aan uwe moeder. Nu, dat is u niet kwalijk te nemen. Zij had u zeer lief, hoor ik. Maar daarom heb ik u niet te minder lief. Niet waar, Martha," vervolgde zij, terwijl zij het meisje een kus op het voorhoofd drukte, "gij houdt wel van mij?"

"Zeker, lieve moeder!" antwoordde Martha.

"En Maria dan? Houdt gij niet van mij?"

"Ik heb u lief als — mijne tweede moeder," antwoordde het meisje.

"Maar waarom drukt gij zoo op het woord tweede moeder?"

"Kan ik dan mijne eerste moeder vergeten?" vroeg Maria eenszins weemoedig, terwijl een traan langs hare wangen biggelde.

"Ik dacht," zeide de stiefmoeder nog spijtiger dan daar straks, "dat ik u haar gemis zeer vergoedde. Ik doe alles om u genoeg te doen, en uw vader zelf erkent dat hij regt gelukkig is. Vergoed ik u dan inderdaad niet in het geringste uwe moeder, Maria?"

Het was eene moeilijke vraag, die haar zeer pijnlijk was. Doch zij bedacht zich niet te lang en zeide:

"Lieve moeder, ik zal u altijd als mijne tweede moeder liefhebben, maar mijne eerste moeder zal ik missen, zoo lang ik op aarde ben. Niemand kan mij zoo liefhebben als zij."

"En waarom niet?"

"Omdat"

"Welnu, zeg vrij uit, schoon ik reeds raden kan, wat gij zeggen wilt."

"Omdat zij den Heer vreesde en Jezus hooger stelde en meer beminde dan alles in de wereld."

"Maar dat doe ik immers ook," antwoordde de stiefmoeder, "ik geloof dat er niemand is die meer op de godsdienst is gesteld dan ik; ik sla des Zondags de kerk nooit over. Ik stel Jezus zeer hoog."

„Lieve moeder,” zeide Maria, — men kan Jezus vreezen, al gaat men nooit naar de kerk. Het is eene dwaling, wanneer men meent dat het dienen en vreezen van Jezus alleen daarin bestaat, dat men des Zondags naar de kerk gaat. Ik heb dezen morgen nog de geschiedenis van een man gelezen, die op zijn doodsbed lag. Toen kwam er iemand tot hem en zeide: „ach; hoe beklaag ik u!” „Waarom?” vroeg de stervende, „omdat gij in de laatste jaren in het geheel niet naar de kerk gingt.” „Stel u gerust;” was het antwoord, „ik heb Jezus, en die Jezus heeft — is gelukkig.” Zie, lieve moeder, zoo dacht er mijne moeder ook over, en zij betoonde dit ook door haren wandel. Zij diende Jezus in der waarheid en had alleen lust in Hem.”

„Maar ik dan?” vroeg de stiefmoeder, „waarin ben ik dan zoo van haar onderscheiden?”

„Ach, lieve moeder,” zeide Maria bescheiden, „onthef mij van een antwoord op uwe vaaag.”

Nu konde de stiefmoeder haren spijt niet langer inhouden. Zij rekende zich beleedigd, — en dat door een dertienjarig meisje. Daarom veranderde zij hare vriendelijke stem en zeide als in toorn:

„Gij zult het mij evenwel zeggen.”

„Ik kan niet, lieve moeder.”

„Maar ik wil het. Gij hebt toch wel gelezen, dat men zijne ouders gehoorzaam zijn moet in alles. Gij snuffelt den ganschen dag in vrome boeken, en daarom zult gij dat ook wel weten.”

„Ik weet het, moeder, — en nogtans zijn er oogenblikken, dat men niet kan zeggen, wanneer men moet.”

„Dus gij weigert het?” vroeg de stiefmoeder en hare boosheid nam toe.

„Ik kan niet, moeder, vergeef het mij — ik”

Maria kon niet verder spreken. Een hevige slag, haar op de wang toegebracht, deed haar het vuur uit de oogen springen.

„Vertrek, ongehoorzaam kind, vertrek!” zeide de stiefmoeder. „Kleed u terstond uit en ga te bed. Ik wil u niet meer onder de oogen zien.”

Marie stond op. Het bloed vloog haar naar het hoofd; zij was gereed hare stiefmoeder tegen te staan, — maar de gedachte aan haren

Heer, die veel meer voor haar geleden had, deed haar geduldig zwijgen.

Zonder een woord te spreken, verliet zij de kamer, en eerst toen zij voor haar ledikantje nederknielde, toen ontlastte zij hare smart in een vloed van tranen, en zij riep uit — „o mijne lieve moeder, leefdet gij nog? Dit zou nimmer geschied zijn!”

En zich voorover buigende verbergde zij het hoofd in hare hand, — bad — ja bad voor Martha, dat de Heer haar zou doen getrouw blijven aan hare belofte.

„En denkt Martha ook zoo als hare ongehoorzame zuster?” vroeg de stiefmoeder, en hare stem nam weder dezelfde vriendelijkheid aan. „Neen, dat denk ik gewis niet. Gij hebt uwe tweede moeder zeker even zoo lief als uwe eerste. Is dat niet zoo? Kom, geef moeder eens een kus.”

Martha had wel een oogenblik strijd. Maar het was ook slechts één oogenblik. Zij vergat de belofte weder, stond op, omarmde hare stiefmoeder en vroeg:

„Gaat gij ook mede met tante en mij naar de komedie?”

III.

D E B R A N D.

„Wee den kinderen, die afvallen, spreekt de Heer om eenen raadslag te maken, maar niet uit Mij, en om zich met eene bedekking te bedekken, maar niet uit Mijnen Geest, om zonde tot zonde te doen.”

Jessaja 30, vs. 1.

Sedert dien dag kon Maria geen goed meer doen. Alles wat zij deed, ergerde hare stiefmoeder. Vroeger mogt zij nog wel eens een lied zingen, of des avonds een half uurtje langer opblijven, om nog eens stil voor zich een hoofdstuk des Bijbels te lezen; maar thans werd haar dit alles met onverbiddelijke gestrengheid verboden.

Martha daarentegen genoot veel meer voorregten dan Maria. Indien de stiefmoeder uit geweest was, dan kon Maria er op rekenen, dat Martha altijd eene vernapering ontving. Dit hinderde Maria wel zeer, en reeds meermalen had zij den wrevel hierover niet goed kunnen onderdrukken, doch langzamerhand had zij zich ook aan deze smart gewend en speet het haar slechts, dat zij niet meer zelfverloochening bezat, om van dit alles gewillig afstand te doen. Het is waar, zij had in een vrij oogenblik haren vader hierover onderhouden, doch deze man was veel te zwak om zijn kind te verdedigen, en veel te blind, om de feilen zijner vrouw te kunnen zien. Hij troostte haar zoo goed mogelijk, en het eenigste, wat hij haar beloofde voor haar te bewerken was, dat zij de kersdagen bij zijne zuster, die te Hilversum woonde, zou doorbrengen.

En Martha? Ach, Maria had met groote droefheid opgemerkt, dat hare zuster, ondanks al hare vermaningen en herinneringen aan de belofte harer moeder op het sterfbed gedaan, doof bleef voor de stem der zusterlijke liefde en meer dan vroeger geneigd was het ijdele en grootsche leven harer moeder na te volgen. Geen oogenblik in de week, ja zelfs geen uurtje des Zondags was zij gewillig om met Maria zich af te zonderen en iets te lezen; integendeel, zoodra de Zondag kwam en het weder dit slechts eenigzins toeliet, werden er door Martha allerlei plannen gevormd, om dien dag in allerlei genoegens door te brengen.

Het St. Nicolaasfeest was gelukkig voorbij. Dat waren woelige dagen geweest. Tante Da, nicht Margo, Martha, hare stiefmoeder en haar vader waren des avonds uit geweest, den eenen winkel in en den anderen uit, en des avonds was de geheele familie naar den Salon des Variétés gegaan, waar Martha een gouden broche getrokken had uit de tombola. Maria was al dien tijd alleen te huis gebleven, en hoewel haar vader haar gaarne mede genomen had, mogt hij dit echter niet, want zijne vrouw had verklaard, dat als Maria mede ging, zij dan te huis zou blijven. En wat zou de zwakke vader doen? Maria intusschen had toch ook genoegelijke uren doorgebracht. Haars vaders zuster had haar eenige mooie boeken als een St. Nicolaas geschenk toegezonden, onder anderen „de wijde wijde wereld van Elisabeth Wetherell.” O, hoe lief had zij Ellen en

Alice! Het beeld der laatste stond haar gedurig voor oogen, en meermalen sloot zij het boek in biddende overdenking, om eene vergelijkung te maken tusschen haar en Alice, die zulk een godvruchtig meisje was, maar telkens moest zij erkennen dat zij dan veel, zeer veel te kort kwam.

Intusschen naderde de kersvacantie. Martha zou met hare stiefmoeder naar den Haag vertrekken, waar de laatste eenen broeder had, en tegen het oude jaar zou vader komen om beide af te halen, terwijl Maria met de diligence naar Hilversum zou gaan om tante Gesina, de zuster van haren vader, te bezoeken.

De dag van het vertrek was reeds bepaald. Martha en hare moeder zouden des anderen daags met den eersten spoortrein vertrekken, en Maria tot des middags wachten. Des avonds te voren kwamen tante Da en nicht Margo aan het huis van Maria en Martha's stiefmoeder, want haar vader was wegens beroepsbezigheden voor een paar dagen afwezig. De avond werd vrolijk doorgebracht. Tante Da had een grooten zak met „allerhanden en theebanket” medegebragt, en de stiefmoeder meende dat men tot afscheid een glaasje punch moest drinken. Zoo werd de avond vrolijk doorgebracht, en men scheidde van elkander onder allerlei zegenwenschen van „goede reis” en „veel plezier.”

Martha zou bij hare stiefmoeder in het groote ledikant slapen, wijl vader afwezig was, terwijl Maria in het achterkamertje, dat op een plat uitzag, den nacht zou doorbrengen. De meid werd gewaarschuwd zich niet te verslapen, om moeder en dochter, die vroeg op moesten, bijtijds te wakken en eerst het ontbijt gereed te maken.

Alles sliep. De meid sliep op haar zolderkamertje, en Martha met hare moeder waren reeds een uur geleden te bed gegaan. Ook Maria stond gereed zich ter rust te begeven. Zij had, hoewel het zeer koud was, nogtans eerst een gedeelte van Gods Heilig Woord gelezen, en hare aandacht was bepaald geworden bij Psalm 32, waarvan vers 18 tot 22 haar bijzonder vertroost en verblijd hadden. „Ja,” riep zij uit, „ziet, des Heeren oog is over degenen, die Hem vreezen, op degenen, die op Zijne goedertierenheid hopen, om hunne ziel te redden van den dood, en om hen bij het leven te behouden in den honger. Onze ziel verbeidt den Heer: Hij is onze hulp en

ons schild. Want ons hart is in Hem verblijd, omdat wij op den naam Zijner Heiligheid vertrouwen." (Psalm 33, vs. 18—21.) En nu nederknielende, bad zij den Heer om de vergeving harer zonden, om de vernieuwing des harten, om de bekeering harer ouders en zuster, en beval zich nu aan de hoede en genade des Heeren voor den aanstaanden nacht. In dit vertrouwen ging zij ter ruste en sliep weldra in, niettegenstaande haar een groot gevaar dreigde.

Zij sliep.

Plotseling wordt zij gewekt. Wordt haar naam niet genoemd? Hoort zij niet duidelijk dat er twee — driemalen „Maria!" geroepen wordt? Zij rigt zich in bed op en vraagt: „wie roept mij?" Doch er volgde geen antwoord. Zij herhaalt hare vraag, maar alles blijft stil. Zij begint nu te gelooven dat zij gedroomd heeft, en wil zich weder neêrvleijen, toen haar oor toch een wonderlijk geluid treft. Het is haar alsof er onder hare voeten iets knapt of berst, en nu met inspanning luisterende, merkt zij dat dit geluid eer toedant afneemt.

„Wat zal dat zijn?" vraagt zij — maar eer zij het antwoord vinden kan, wordt er met groote slagen op de huisdeur geklopt, en wordt er zoo hard aan de huisschel getrokken, dat zij verschrikt uit het bed springt, en na zich in der haast van eenige kleedingstukken voorzien en een mantel omgeslagen te hebben, ijlt zij om hare slaapkamer te verlaten, terwijl het geroep van „brand, brand!" in hare ooren klinkt.

Nauwelijks heeft zij het kamertje verlaten, of het wordt haar duidelijk wat dat knappen en bersten is, dat zij daar straks gehoord had; en zoo haar ook het gehoor mogt bedrogen hebben, het gezigt en de reuk overtuigden haar dat zij in groot gevaar verkeerde. Eene mengeling van rook en vlammen sloeg haar te gemoet.

Zij bestierf bijkans van schrik, maar had nog zoo veel kracht, dat zij luide riep: „Martha, Martha! moeder, moeder! wordt wakker — ons huis brandt!" Zij stond op dit oogenblik aan den trap, die naar de zolder geleidde, waar de dienstmaagd sliep. Zou deze het gevaar niet kennen? En onder een hevigen slag, waardoor de huisdeur instortte: onder het geroep van eene menigte menschen, die

met de brandspuit aanrukten; onder het verwarde geruisch van voetstappen, welke zij in den gang en op de trappen vernam, springt zij, meer dan zij loopt, den zoldertrap op, vindt de meid slapende, maakt haar wakker, en vliegt nu ijlings weler omlaag, om eenen weg ter redding te vinden, wyl zij hoopte dat Martha en hare moeder, die op de eerste verdieping sliepen, wel reeds lang gelegenheid gehad zouden hebben om te ontkomen.

Zij bevindt zich weder aan den trap, welke naar de eerste verdieping geleidt. Maar hoe daar langs te komen, daar de treden reeds branden? En toch hier was niet lang tijd tot bezinning, wyl er geen andere uitweg bestond. Zij werpt zich op de leuning en glijdt zoo langs dezelve neder, terwijl de vlammen als het ware met vurige tongen naar haar lekten. Zij staat in den gang, en ziet tot haren schrik dat zij nu rondom van vlammen omgeven is, die zoo-wel uit de geopende slaapkamer harer stiefmoeder als uit andere vertrekken haar tegensloegen.

„Wie zal mij redden? Wie, wie? Martha! moeder! waar zijt gij? Hulp!” zoo gilt en jammert zij, terwijl vlam en rook om haar woedde, en er nu en dan een straal ijskoud water over haar heen stroomde.

Zij kon zich niet langer staande houden, en onder den uitroep van „o Heere God! red mij, anders kom ik om!” stort zij op de knieën.

„Roept daar iemand?” wordt haar door eene zware stem toege- roepen, die van iemand kwam, welke op eene brandladder voor het verbrijzelde raam stond.

En dezelfde stem herhaalde nog eens dezelfde woorden.

Maar Maria had geene kracht meer om te antwoorden. De rook verstikte haar bijkans.

„Ik meen toch dat ik iemand heb hooren roepen,” zeide dezelfde stem. „Wees zoo goed,” en dit scheen hij tegen een ander te zeggen, die bij hem op de ladder stond, „en geef mij uw bijl eens, dan kan ik door het venster heenslaan.”

En Maria, die nog niet alle bewustzijn verloren had, hoorde duidelijk dat men de venstersponningen stuk sloeg.

„Zoo!” zeide de stem van daar straks. „Nu kan ik er door!

Is daar iemand? Ja, zoowaar, daar stoot ik met den voet aan een ligchaam. Nu," ging hij voort, Maria, over zijnen schouder werpende, alsof zij een zak ware, niettegenstaande de vlammen hem bereikten en de rook hem hoesten deed, „ik moet zeggen, dat gij u een warm hoekje hebt uitgezocht, gij behoeftet u niet meer toe te dekken. De diakenie geeft zulke warme dekens niet. Dààr pak aan!" riep hij tegen een man, die buiten op de ladder stond, „hier is een klein akwevietje!"

„Is zij dood?" vroeg de ander.

„Net zoo min als ik," was het antwoord. „Het meisje is maar een beetje teérgevoelig, maar met een slokje revalenta zal zij wel beter worden. Heb je haar vast?"

„Ja," was het antwoord.

„Nu breng ze maar bij de twee anderen, die schuins hierover in het wijnhuis gebragt zijn. Ik moet nog eens zien, of er niet nog meer zulke karrewèijen hier zijn."

En de brave spuitgast, vlam en rook trotserende, rende door den gang tot aan den trap, waar de jammerende dienstmaagd stond. Ook deze mogt hij behouden op straat brengen.

IV.

DE GEBOORTE.

Zoo is het dan niet desgenen, die wil,
noch desgenen die loopt, maar des ontfer-
menden Gods."

Rom. 9 vs. 16.

Maria was gered. De Heer had haar geroep gehoord en de beloften in Zijn Woord aan haar bevestigd: „Ziet des Heeren oog is over degenen, die Hem vreezen, op degenen, die op Zijne goedertierenheid hopen, om hunne ziel van den dood te redden."

Maar waar waren Martha en hare moeder? Ook zij waren gered doch hoe? De brand was ontstaaan in hare slaapkamer. Zij sliepen reeds en waren de verstikking nabij, omgeven door de vlammen, die de gordijnen harer legerstede aangegrepen hadden, zonder dat zij het vermoedden in welk groot levensgevaar zij verkeerden. Daar wekt haar de hamerslag op de huisdeur, en voor dat zij nog eenig besef hadden wat dit beteekent, worden zij reeds aangetast door de vlammen. In wilde wanhoop en met brandende kleederen ijlen zij door de kamer; maar waar heen? Overal vlammen, overal wacht haar een vuurdood, en zeker zouden ook zij in de vlammen zijn omgekomen, zoo niet een forsche slag, de deur der slaapkamer geopend en eene krachtige hand beide aangegrepen en buiten het huis gevoerd had.

Hoe vreeselijk echter was de toestand harer ligchamen. De stiefmoeder was geheel met brandblären overdekt, en op vele plaatsen had het vuur diepe gaten in het vleesch gewerkt. Martha had ook vele verschrikkelijke wonden, maar de hare waren althans niet levensgevaarlijk.

En Maria?

Zij had niet ééne wonde. Naauwelijks was zij in de openlucht gekomen, of zij kwam weder bij. Hare eerste vraag was naar hare zuster en hare moeder.

Het gejammer en gekerm van moeder en dochter drong haar reeds in de ooren, eer zij nog het wijnhuis binnen gekomen was. Twee heelmeesters waren toegesneld en wendden hunne pogingen aan, om zooveel mogelijk de wonden te verzachten en te verbinden. De stiefmoeder leed allervreeselijk, — ja mijne pen weigert u die grenzenlooze kwalen te beschrijven, die zij te verduren had. Gedurig riep zij uit: „ach, ware ik slechts in de vlammen omgekomen!”

Schrikkelijk voorgevoel voor hen, die onbekeerd sterven! Uit de aardsche vlammen is er nog mogelijkheid verlost te worden, maar er is een vuur, dat eeuwig brandt, zonder dat men verteerd wordt, — eene vlam die eene eeuwige pijn veroorzaakt, zonder dat er een ontkomen mogelijk is.

In weerwil van alle aangewende pogingen stierf Maria's tweede moeder, — en op hetzelfde uur, dat zij gemeend had met den spoor-

trein te zullen vertrekken, werd het overblijfsel naar het huis harer zuster gebragt.

En hoe was zij gestorven?

Maria had geen oogenblik hare zijde verlaten. Doch er was geene gelegenheid om met hare stiefmoeder te spreken. Er was geen tijd meer om aan de eeuwigheid te denken. Nogtans te midden van het gejammer, in de worsteling tusschen leven en dood, riep Maria haar toe: „lieve moeder! die in Jezus gelooft als den Verlosser en Zaligmaker zijner zonden, zal den dood niet zien in der eeuwigheid. Hij is gestorven opdat Hij ons van de vreeze des doods verlossen zou. Stel uwe ziel in Zijne handen, Hij heeft zondaars lief. Hij heeft den dood te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebragt. Roep Hem thans aan in dezen uwen nood.

Maar hare smarten waren te groot en de dood kwam te onverwachts dan dat zij tot vrede kon komen.

Twee dagen waren er voorbij gegaan, — dagen van angst, smart en rouw. Maria's vader was terstond door den telegraaf van het gebeurde verwittigd, en toen hij overkwam, vond hij zijne vrouw reeds ter aarde besteld en een deel van zijn huis door de vlammen verteerd. Gelukkig had de brand zich slechts bij twee kamers bepaald, en daar Maria's vader voor brandschade verzekerd was, was het nadeel dat hij geleden had, slechts betrekkelijk gering. Het meest smartte hem echter de dood zijner huisvrouw en de pijnen, welke de arme Martha te verduren had. Tante Da en haar echtgenoot waren dien zelfden nacht, zoodra zij het onheil vernamen, toegesneld, en zoo goed het slechts ging, hadden zij Maria en de lijdende Martha in eene vigilante naar hunne woning vervoerd, waar de beide tweelingzusters de liefderijkste verpleging genoten.

Die arme Martha! zij leed veel, zeer veel. Beide hare armen en een groot deel van haren schouder waren met brandwonden overdekt. Zij kon bijkans niet slapen van de groote smart, die zij te verduren had. Twee dagen en nachten bragt zij jammerende en kermende door, en wanneer de pijnen haar ook al een oogenblik verlieten, dan overviel haar eene wondkoorts, die den slaap uit hare oogen verbande.

Inmiddels had ook tante Gezina van Hilversum deze droevige zaak vernomen, en oogenblikkelijk had zij zich op reis begeven, om hare moederlooze nichtjes met raad en daad ter zijde te staan, en niemand was hier meer over verheugd dan Maria, want hoe goed tante Da het ook met haar meende, zij miste bij haar toch het Eene noodige. Vol blijdschap wierp zij zich dan ook in de armen van tante Gezina, wyl zij wist dat deze den Heere Jezus lief had, en zij door één geloof en ééne hoop met haar in Hem verbonden was.

Zoo verliep er eene week, en aan het einde derzelve verklaarden de heelmeeesters dat de wonden genezen waren. Wel is waar was Martha nog niet geheel zonder pijnen, maar deze waren althans dragelijk. En nu kwam tante Gezina met eene boodschap, welke Maria's hart van vreugde vervulde en ook Martha niet onwelkom was. Tante Gezina namelijk had met haren broeder en met tante Da de afspraak gemaakt, dat zij de beide meisjes mede naar Hilversum zou nemen, om daar de kersdagen door te brengen, en althans zoo lang bij haar te vertoeven tot het huis, dat door den brand veel geleden had, weder in behoorlijken staat was gebracht. In den beginne had tante Da hier veel tegen in te brengen, want Martha was haar lieveling, doch Maria's vader ondersteunde het verzoek zijner zuster, en zoo werd er dan besloten, dat tante Gezina een rijtuig zou ontbieden, dat haar en de tweelingzusters naar Hilversum zou overvoeren. Gelukkig kwam er thans geene verhindering in dit reisplan en op den 18den December bereikten onze drie vriendinnen het gastvrije verblijf.

Het was Zondag morgen, en zulk een morgen op het land heeft altijd iets plegtigs, iets indrukwekkends vooral voor den stedeling, die gewoon is aan de woeling en drukte eener volkrijke stad.

Hoe anders toch wordt buiten de Zondagmorgen begonnen. Plegtig en statig klonken de toonen van den kerktoren, en riepen, als het ware met eene uitnodigende stem, de gemeente naar het huis des gebeds, om daar weder op nieuw de verzekering als uit Gods mond te vernemen, dat er voor iederen zondaar die tot Jezus komt, genade te vinden is.

• Maria was regt verblijd, toen zij deze kerkklokstoonen vernam. In langen tijd had zij het voorregt niet mogen smaken het Evangelie

te mogen hooren prediken, en toen tante Gezina haar verzekerd had, dat de leeraar dezer gemeente het Woord Gods overeenkomstig de waarheid verkondigde, verlangde zij zeer naar het uur, dat zij met de gemeente kon opgaan.

Martha zou te huis blijven. Niet, dat zij geen lust had om mede kerkwaarts te gaan, integendeel haar verlangen was groot, want de vele gesprekken van tante Gezina en de hartelijke, zusterlijke liefde van Maria, die haar gedurig op den Heer wees, hadden haar gemoed zeer verteederd, en haar hart was opgewekt geworden om den Heer te danken voor Zijne wonderbare verlossing uit het levensgevaar. Maar zij was nog niet sterk genoeg, en met goedvinden van tante en Maria zou zij te huis blijven. Middelerwijl had tante Gezina gezorgd dat zij niet alleen bleef. In een gemakkelijken ziekestoel gezeten, bij een warmen haard, lag voor haar het Woord der Schrift, en tante had zelve verscheidene papiertjes bij sommige teksten gelegd, die Martha gedurende hare afwezigheid moest nalezen. Bovendien had zij onder haar bereik vele kindergeschriften, die tante verzameld had om haar nichtje in de gelegenheid te stellen, een heilrijk en nuttig woord te kunnen lezen.

Tante Gezina en Maria stonden gereed om heen te gaan, toen de laatste hare zuster op een boekje wees en zeide:

„Lieve Martha, wanneer wij in de kerk zijn, en gij hebt gelezen wat tante u in den Bijbel opgezocht heeft, zie dan eens na wat gij op bladzijde zestien van dit boekje vindt. Wilt gij dat doen?”

Martha beloofde het en nu ging Maria met hare tante kerkwaarts.

Martha was alleen. De zon schoot hare stralen vriendelijk in dit vertrek en deed de ijskegels smelten, welke voor de vensters hingen. De kerkklokstoonen ruischten haar nog in de ooren en wekten haar op tot stille overdenking.

„Hoe geheel anders is het hier,” sprak zij bij zich zelve, „en welk een groot verschil is er tusschen tante Da en tante Gezina. Beiden hebben mij zeer lief, maar terwijl de eene haar best doet om mij genoeg te verschaffen, tracht de andere met geduld en vriendelijkheid mij steeds voor oogen te stellen: hoe groot eene zondares ik ben en mij te wijzen op de liefde van Jezus. En welk een on-

derscheid tusschen nicht Margo en mijne lieve zuster Maria. Margo heeft mij ook zeer lief en heeft mij veel gegeven, maar hoe geheel anders is Maria. Hoe geduldig heeft zij mij opgepast gedurende mijne ongesteldheid. Wanneer de groote smarten mij somtijds een kreet van ongeduld afpersten, dan vertrooste Maria mij, en meermalen wees zij mij op de barmhartigheid Gods, die, gelijk zij zeide, ons kastijdt om onze ziel te behouden. Ja, ik moet tot mijne schaamte erkennen, dat het woord waar is, dat zij mij nog gisteren toevoegde: „de Heer heeft u wel hard gekastijd, maar Hij heeft u ter dood niet overgegeven.” Psalm 118 vs. 18. O, ik huiver bij de gedachten aan den schrikkelijken dood mijner stiefmoeder. Welk een zacht en vreedzaam sterfbed daarentegen had mijne moeder!”

En nu bragt zij zich de beide laatste jaren haars levens te binden. O, hoe weinig had zij aan haar gedacht! Zij had haar bijkans geheel vergeten. Hoe kwam dat? Omdat zij zich te veel overgaf aan de ligtzinnigheden dezer wereld. Dit gevoelde zij diep, en welligt voor het eerste haars levens, vouwde zij de handen en bad met ernst om vergeving van hare zonden.

Een oogenblik later sloeg zij den Bijbel op, en zocht zij naar die plaatsen welke tante haar aangewezen had. Daar las zij: „Zoekt den Heer, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is.” Jes. 55, vs. 6. „Naakt tot God, en Hij zal tot u naken. Reinigt de handen gij zondaars! en zuivert de harten gij dubbelhartigen!” Jak. 4, vs. 8. „De Heer is nabij allen, die Hem aanroepen, allen, die Hem aanroepen in der waarheid.” Psalm 145, vs. 18. „Barmhartig en genadig is de Heer langmoedig en groot van goedertierenheid.” Psalm 103, vs. 8. „Wij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; en worden om niet geregtvaardigd, uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.” Rom. 3, vs. 23, 24. „Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden.” Hand. 3, vs. 19. „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en regtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.” 1 Joh. 1, vs. 9.

Zij sloot den Bijbel toe en dacht na over al deze woorden. Zou het mogelijk zijn, dat God haar vergiffenis wilde schenken, haar,

die zoo dikwijls misdreven en Zijne vriendelijkheid met ondankbaarheid vergolden had?

Zoo nadenkende, met een diep bewogen gemoed, sloeg zij het boekje open, dat Maria haar gegeven had en zocht naar bladzijde 16. Weldra vond zij deze, maar hoe ontstelde zij van innerlijke gemoedsbeweging, toen zij op een blaadje wit papier, dat op die bladzijde lag, de volgende woorden las:

„O Martha, wilt gij de belofte aan moeder gegeven nakomen, en nu beginnen den Heere Jezus te zoeken? Denk, dat gij het onze stervende moeder toegezegd hebt.”

Wie had dit geschreven? Was het niet het schrift eener zuster, die Martha inderdaad hartelijk lief had? Ja, Martha herkende Maria's letteren, en ieder woord dat zij nogmaals overlas, overtuigde haar niet alleen van hare groote schuld, maar tevens ook van de goedertierenheid Gods, die haar op zulk eene liefderijke wijze door de hand eener zuster tot Jezus riep. En aangedaan van al het gelezene vouwde zij andermaal de handen en bad, uitroepende: „o Heer, vergeef mij mijne onwilligheid, mijne zonden, bekeer mij tot U, en stel mij in staat de belofte na te komen, die ik aan mijne moeder gedaan heb, opdat ik haar weder mogt zien, die thans zeker zalig bij U leeft.”

Martha was niet in de kerk geweest, maar de Heer had beter gesproken dan alle leeraren te zamen. Haar hart was verteederd geworden, en de Heilige Geest, die thans zoo zichtbaar werkzaam is, had haar overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Het was kersavond. De beide zusters zaten naast elkander. Maria las in een boek, en Martha hield haren rechterarm over den schouder harer zuster geslagen en las met haar mede.

„Vindt gij dat niet schoon, lieve zus?” vroeg Maria. „Hoe heerlijk is deze beschouwing van de aankondiging van onzen Zaligmaker. Kom, lees gij eens de woorden der Schrift, dan zal ik u een gedeelte voorlezen van wat er in dit Tijdschrift voor kinderen staat. Wilt gij?”

Terstond was Martha hiertoe bereid, en den Bijbel openende, las zij het volgende: „En in de zesde maand werd de Engel Gabriël

van God gezonden naar eene stad in Galilea, genaamd Nazareth, tot eene maagd, die ondertrouwd was met eenen man, wiens naam was Jozef, uit den huize Davids; en de naam der maagd was Maria. En de Engel tot haar ingekomen zijnde, zeide: Wees gegroet, gij begenadigde! de Heere [is] met u, gij [zijt] gezegend onder de vrouwen. En als zij [hem] zag, werd zij zeer ontroerd over dit zijn woord, en overleide hoedanig deze groetenis mogt zijn. En de Engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria! want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en eenen zoon baren, en zult zijnen naam heeten Jezus. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God de Heer zal Hem den troon Zijns vaders Davids geven; en Hij zal over het huis Jakobs koning zijn in eeuwigheid, en Zijns koninkrijks zal geen einde zijn."

"Laat nu eens zien," zeide Maria, "wat dit boekje zegt: "En gij zult Zijnen naam heeten Jezus, want zegt de Schrift, Matth. 1, vs. 21, Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden." O, welk eene liefde Gods! De Heilige wordt zonde gemaakt, opdat Hij onze zonden zou op zich nemen. De Almagtige wordt tot zwakheid vernietigd, opdat Hij onze zwakheden zou kunnen dragen. O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennisse Gods! God is geopenbaard in het vleesch. Als een klein kind, arm en hulpeloos, kwam Jezus in de wereld. Waarom? Omdat Hij ons in alles wilde gelijk worden, uitgezonderd de zonde. Hij kon ook geene zonde hebben, om dat Hij uit den hemel geboren was. Indien Hij zondig geweest ware als wij, zou Hij niet in staat geweest zijn onze zonden op zich te nemen, en dan had Johannes de Dooper nooit kunnen uitroepen: "Dat is het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt!" Ja, Jezus is onze Zaligmaker, want Hij zegt het zelf: "Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden. Joh. 3, vs 16, 17. Dus gij allen, die dit leest, erkent dat gij tot de wereld, de zondige wereld behoort, en aanbidt de liefde Gods, die in Jezus u behouden wil."

„Hoe vindt gij dit, lieve zuster?” vroeg Maria en zag haar teeder aan. Is dit niet uitnoodigend, zijn deze woorden niet krachtige roepstemmen om ons hart aan Jezus te geven? Waarom dan nog te toeven? Stel niet uit tot morgen, want het is Gods woord. „Heden nog, zoo gij Zijne stemme hoort, verhardt uw harte niet.” Welnu, Martha, wat meent gij? Ik heb mij reeds hartelijk verblijd, dat gij sedert laatstleden Zondag zulk een hartelijk berouw hebt getoond, maar hoor dan ook nu het vriendelijke antwoord van den Heer: „Jezus is de Zaligmaker der wereld, die tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen.” Kan u dit antwoord niet bevredigen?

Martha antwoordde niet, maar verbergde zwijgende haar hoofd aan Maria's borst.

In dit oogenblik kwam tante de kamer binnen. Zij had het gesprek der beide zusters waargenomen en wat zij reeds lang gehoopt, en waarvoor zij den Heer reeds dikwijls gebeden had, mogt nu in vervulling treden.

Martha had van den Heer de kracht ontvangen om de belofte harer moeder te vervullen. Op denzelfden dag, dat de gemeente de geboorte van haren Heiland vierde, werd ook Martha geboren, dat wil zeggen: zij werd herboren; zij was niet meer de oude, maar de nieuwe Martha, die met Martha van Bethaniën mogt zeggen: „Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, die in de wereld komen zou.” Joh. 11, vs. 27.

En toen des anderen daags tante Gezina na kerktijd met de meisjes alleen was, schonk zij beide een boekje met gedichtjes, op welks eerste bladzijde het volgende versje te lezen stond:

In Bethleem geboren,
Lag eenmaal Isrel's Vorst,
Gods Zoon, Gods uitverkoren
Aan eener vrouwe borst.

Wie kan dit wonder vatten?
God zelf, der heeren Heer,
Verliet Zijn hemelschatten
En daalde op aarde neêr.

En toch zoo was 't beschreven
 In 't oud profeten woord.
 Het klinkt langs alle dreven
 En thans van oord tot oord:

Een Kind is ons geboren, (*)
 Zijn naam is wonderlijk;
 God heeft Hem uitverkoren
 Tot koning van Zijn rijk.

O, al gij Eng'lenscharen
 Spoedt u naar Bethlehem,
 Wijdt daar op harpesnaren
 Den schoonsten psalm aan Hem.

En voert mij met U mede,
 Dat aan Zijn kribbe ik kniel:
 Want Hij alleen geeft vrede,
 Gunt leven aan mijn ziel.

En sedert dien dag vond Martha vrede, en mogt nog vele jaren met hare zuster Maria den Heere dienen, die haar uit genade getrokken had uit de duisternis en overgezet had in het koningrijk van Zijnen lieven Zoon, Jezus Christus.

(*) Jesaja 9 vs. 5, 6.

